

Author: Terezie Vasickova

Thesis of Magistrate work: Philosophy for Children and its effect on child's adult life

Reader: Dr. Ostdiek

Ms. Vasickova's thesis begins a little roughly, with a problematic depiction of the origins of Pragmatic thought and pedagogy. This first chapter is by far the weakest section of her work, and not at all central to her thesis. The second chapter begins to get to the point: it describes the origination of P4C, various streams of thought within it, and the manner in which it relates to and transforms various pedagogic problems, heuristics, etc. The author well describes the basic notion of Dewey's narrative epistemology, and the value that this brings to the study of studying (student or not).

The connections she draws between Bergson and pragmatism are not only valid, I would encourage her to re-write this section as a stand alone article and submit it for peer review. It deserves readership. (I will not summarize it here except to say that the author ties it back quite neatly to the primary theme of the work in her conclusions). Likewise, the author's descriptions of the practice of P4C and her critique of the 'hero' as found in this practice is both original and accurate. But the heart of this work (as I see it) lies in the connection the author draws between Dewey's social pedagogy and the value P4C can bring to solving various social/pedagogic/political problems faced by today's Czech society.

Her depictions Pragmatic Pedagogy are likewise precisely correct: in particular the arguments that took Dewey from methods to motives (and back again) – and her argument that p4c continues this target is well made. I do fault her understanding of democracy (the foundation and aim of pragmatic pedagogy), which is *not* “the largest part of the citizenry regulates the opinions of the state”(66). This is what the founders of the American system called the *tyranny of the majority*. Her arguments about the value of p4c will only be stronger if she furthers her grasp of democracy as systematic (i.e., *lawfully demanded*) respect of minority opinions (religions, lifestyles, ethnicities, etc.). Her critique of the “disadvantages of the democratic form” (66) is largely an attempt to solve a long solved problem. Thus Ms. Vasickova's notion that Democracy is “a fragile construction” (67), which leads into her discussion of the need for ‘erudite’ citizens is a little off base. Rather, democracy is a demanding ideal built on the granting of absolute *legal* equality to people who frankly are not equal (some are smarter, richer, etc.). This does demand “erudite people” – if by this we mean people who are wise enough to not force others to bow to their wisdom and know enough to know that they don't know everything. As Ms. Vasickova argues, P4C trains children and adults alike to foster such ideals, and thrive within such a democracy.

And democracy cannot thrive (must necessarily become non-democratic) so long as citizens, especially supposedly ‘erudite’ citizens cannot adapt theory to practice and practice to theory. As Vasickova points out: “Fresh alumni <sic> commonly do not have the abilities connected with practice.” This is problematic not just for

employers, but for all of society. The advantage of p4c training counters this problem by developing narrative skill – the ability to “get information” listen and respond as well as speak and ask. “This information is not taken as fragmentary facts, ... but modify them for better usage” by “corroborate with others and react to actual situations.” (63) Likewise, Many alumni (supposedly erudite citizens) are “not able to defend their suggestions.” And “The advantage of 4c is that she takes the various approaches of thinking next to each other and she does not look after the true one, but she learns mutual respect and to cooperate with each other.”

This begins to speak to questions of epistemology, which is slightly confusing in the thesis work. Vasickova does not make it plain, but does seem to grasp that P4C does *not* claim that all ‘truths’ are ‘true’ – but that a community (which implies mutual respect) of inquiry (which implies respectful questioning as a matter of course) will be more likely to succeed (in the Darwinian sense: adapt and survive) by placing rational conversation (re: Habermas) at the center of the society (in school and out). Referencing back to the opening sections of the thesis, this is Bacon’s argument that “If a man will begin with certainties, he shall end in doubts; but if he will be content to begin with doubts, he shall end in certainties.” Building on the pragmatic notion that “truth happens to an idea,” - P4C makes the argument that we are more likely to adapt to reality and learn ‘true’ things a) by working together in groups where each is free to bring their ideas into the conversation, and b) begin by presuming that no one ‘owns’ the truth. In this, as our author correctly argues: “p4c is a method without a fixed dogmatic background ... based only on the pragmatic method.” (And this could lead us back to Vasickova’s first chapter on the origins of all this, and Francis Bacon – quoted in this review above.)

There is another distinction our author approaches but could make more clear: that is, the difference in consequence between a child raised in p4c, and a student trained to use P4C with children. In both cases the values above are raised, but the author sometimes confuses these two quite different groups. (I would add that children raised in p4c are more likely to access the goods of p4c ‘naturally’ or ‘instinctively’ (without self-reflective analysis), whereas adults trained in p4c depend more on *figuring* their way to the same place. This being “the courage to try new systems” and the ability to “avoid the fear of applying them” and “perform them in public and face criticism” while remaining “tolerant to other approaches.”

Ms. Vasickova does exhibit a tendency to slip into ‘soft’ nihilistic argumentation. Specifically she argues: “it is impossible to judge the conditions of our society impartially” and proceeds to make a profoundly idealistic (anti-pragmatic) argument that “when we are participants of this process, we cannot make the distance to judge the rightness” (72). In contrast, pragmatic reasoning argues that we can only ‘know’ anything BY participating with/within it: that ‘distance’ is not required, but connection. Moreover, the knowing transforms both the knower and the known. This too is a lesson of p4c, and what p4c trains children and adults alike to accomplish. Participation within a community of inquirers (writ large as a society

or small as a classroom or family) is the only way to know anything. Knowledge is not subjective but inter-subjective.

Ms. Vasickova's views concerning the inculcation or 'training' of passivity among today's youth are from any view both valid and depressing. I would caution her, however, to not draw too large a distinction from them. Such arguments concerning 'kids these days' can always be drawn, and become less important with age and experience. The specific section about the "loosening of strict rules" is difficult to decipher. She is correct to argue against a teacher's words being considered "holy" (argument by authority is always a failed argument). And this is a positive (open, adaptive, respectful and logical) 'loosening' – which does *not* necessarily imply a free pass for children to be "impudent" with their teachers – or that teachers should put up with it. P4C is NOT 'P.C.'

While clearly offended by this – as well as much of what is sometimes called 'politically correct' culture, Ms. Vasickova rightly recognizes it as an aspect of the "moldered" state of the pillars of the modernistic approach to 'erudition' (75). Her question "why do we not let natural development work, and move our cognition forward" is quite apt. In this, we find her thesis neatly summarized: the methodologies of P4C (and the pragmatism) are specifically designed to work with natural development, to foster it, encourage it and direct it towards greater social and individual flexibility and adaptivity, by fostering communities of inquiry wherein minority opinions are not only respected but encouraged: a community that trains one for listening and responding, thinking, speaking, reconstructing one's thoughts, and speaking again. A community of inquiry *demand*s active cognition. P4C does not allow passivity – children who are already passive thinkers are nudged into active thinking. (and pragmatism denies that cognition can ever be 'passive' – a dog can be trained to stay off of the couch, but doesn't understand why. People can be trained likewise, but likewise do not actually cognize anything.) In other words, the problems that rightly worry Ms. Vasickova can be and are addressed by and within P4C. The great strength of her work is in the clarity with which the author addresses the positive consequences that P4C can bring to Czech educational systems.

The diploma work *Philosophy for children and its effect on the child's adult life* is an exceptional work. It grapples with the largest conceptions of self and society, and while the author did fail at grasping some elements of the history and historical argumentation that lays behind Philosophy for Children, she clearly and forcefully grasps the consequences of it. She likewise grasps the consequences of Czech (traditional) methods of 'idealizing' erudition by making it static, thence passive, and what this does to students (and thence adults) as well as how P4C can work to counter the resulting dysfunction.

In Sum: Excellent

Gerald Ostdiek

Autor: Terezie Vašíčková

Teze Magistrátu práce: Filozofie pro děti a její vliv na dítěte dospělého života

Reader: Dr. Ostdiek

Paní Vašíčková práce začíná trochu hrubě, s problematickým vyobrazením původu pragmatiké myšlení a pedagogiky. První kapitola je zdaleka nejslabší část její práce, a už vůbec ne ústřední své diplomové práce. Druhá kapitola začíná se dostat do bodu: to popisuje vznik P4C, různé proudy myšlení v jeho rámci, a způsob, jakým se týká, a transformuje různé pedagogické problémy, heuristiky, atd. Autor také popisuje základní představu o Deweyova vyprávění epistemologie, a hodnota, která to přináší do studia studia (student nebo ne).

Přípojky kreslí mezi Bergson a pragmatismu jsou nejen platné, tak bych ji povzbudit, aby re-napsat tento paragraf jako samostatný článek a předloží jej k přezkoumání. Zaslouží čtenářů. (Nebudu shrnout to zde kromě toho, že autor spojuje jej zpět docela úhledně na primární téma práce v jejích závěrech). Stejně tak, popisy autorovy z praxe P4C a její kritika "hrdiny", jak bylo zjištěno v tomto praxi je tak originální a přesné. Ale srdce této práce (jak to vidím já) leží v souvislosti autor čerpá mezi Deweye sociální pedagogiky a hodnotou P4C může přinést řešení různých sociálních / pedagogickou / politické problémy, kterým čelí dnešní české společnosti.

Její vyobrazení Pragmatiké Pedagogika jsou rovněž přesně správné: zejména argumenty, které učinily Dewey z metod, které motivů (a zase zpátky) - a její argument, že P4C pokračuje tohoto cíle je dobře provedena. Já chybu její chápání demokracie (základ a cíl pragmatiké pedagogiky), který není "největší část občanů upravuje názory státu" (66). To je to, co zakladatelé amerického systému s názvem tyranii většiny. Její argumenty o hodnotě P4C bude jen silnější, kdyby prohlubuje její pochopení demokracie jako systematické (tj legálně požadoval), pokud jde o menšinových stanovisek (náboženství, životní styl, etnické skupiny, apod.) Její kritika "nevýhod demokratickou formou" (66) je do značné míry pokus o vyřešení dlouho vyřešen problém. Tak paní Vašíčková představa, že demokracie je "křehké konstrukce" (67), která vede do jejího diskuse o potřebě "erudovaných" občanů je trochu mimo základnu. Spíše, demokracie je náročný ideál postavený na udělení absolutní právní rovnosti pro lidi, kteří upřímně nejsou stejná (některé z nich jsou chytřejší, bohatší, atd.). To však vyžádání "erudované lidi" - pokud by to máme na mysli lidi, kteří jsou natolik moudrý, že nebude nutit ostatní, aby se sklonit před jejich moudrost a víte dost, abyste věděli, že nevědí všechno. Jako paní Vašíčková tvrdí, P4C cvičí děti i dospělé na podporu takové ideály, a daří se jim v takové demokracii.

A demokracie nemůže prosperovat (musí nutně stát non-demokratický), tak dlouho, jak občany, zejména prý může "erudované" občané nemohou přizpůsobit teorii do praxe a praxe k teorii. Jak Vašíčková poukazuje na to: "čerstvé absolventy <sic> běžně nemají schopnosti spojené s praxí." To je problematické nejen pro

zaměstnavatele, ale i pro všechny society. Výhodou P4C čítačů výcvikových tento problém tím, že rozvíjí narrative dovednosti - schopnost "získat informace" naslouchat a reagovat, stejně jako mluvit a zeptat se. "Tato informace není brán jako dílčích skutečností, ... ale upravit je pro lepší využití" od "potvrdit s ostatními a reagovat na aktuální situaci." (63) Podobně, mnoho absolventů (pravděpodobně erudované občane) "nejsou schopni hájit své návrhy . "A" Výhodou 4c je, že bere různé přístupy myšlení vedle sebe, a ona nemá starat o pravdivý, ale ona se dozví, vzájemný respekt a spolupracovat s ostatními. "

To začne mluvit na otázky epistemologie, což je poněkud zavádějící v diplomové práci. Vašíčková, neznámá, že prostý, ale nezdá se, že pochopit, že P4C netvrdí, že všechny "pravdy" jsou "pravdivé" - ale to komunita (což znamená vzájemný respekt) vyšetřovací (což znamená, uctívá výsledek jako samozřejmost) budou s větší pravděpodobností na úspěch (v Darwinovy smyslu: přizpůsobit a přežít) umístěním racionální rozhovor (re: Habermas) ve středu společnosti (ve škole i mimo). Odkazování zpět do úvodních částí diplomové práce, je to argument, Bacona, že "pokud člověk začne s jistotami, je povinen skončit v pochybnostech; ale když bude obsah začít s pochybnostmi, je povinen skončit v jistotami "V návaznosti na pragmatickém názoru, že" pravda se stane nápad, "-. P4C dělá tvrzení, že jsme více pravděpodobné, že přizpůsobit se realitě a učit se "true "věci) tím, že pracuje společně ve skupinách, kde každý je zatím uvést své nápady do rozhovoru, a b) začít předpokládat, že nikdo" vlastní "pravdu. V tomto, jak náš autor správně argumentuje: "P4C je metoda bez pevné dogmatického pozadí ... vychází pouze z pragmatického metodě." (A to by nás mohlo vést zpět k Vašíčková první kapitole o původu všechno, a Francis Bacon - citované v tomto přehledu výše.)

Tam je další rozdíl našich autorů přístupy, ale mohl dělat více jasné: to znamená, že rozdíl v důsledku toho mezi dítětem vznesené v P4C, a student vyškolený k použití P4C s dětmi. V obou případech jsou zvýšeny hodnoty výše uvedené, ale autor někdy zaměňuje tyto dvě zcela odlišné skupiny. (Já bych dodal, že děti vychovávané v P4C jsou více pravděpodobné, že přístup zboží z P4C "přirozeně" nebo "instinktivně" (bez sebereflektivní analýzy), zatímco dospělí vyškolení v P4C závisí více na přijít na jejich cestu na stejném místě. Toto je "odvaha zkoušet nové systémy" a schopnost "vyhnout strach z jejich použití" a "hrát na veřejnosti a tvář kritice", zatímco zbývající "tolerantní k jiné přístupy."

Paní Vašíčková dělá vykazují tendenci sklouznout do "měkkých" nihilistické argumentace. Konkrétně ona argumentuje: "to je nemožné posoudit podmínky naší společnosti nestranně" a pokračuje, aby se hluboce idealistický (anti-pragmatické), tvrzení, že "když jsme účastníky tohoto procesu, nemůžeme dělat vzdálenost posoudit správnost" (72). V kontrastu, pragmatická úvaha argumentuje, že my jen možné "vědět" něco Účastí s / v něm: to není vyžadováno "na dálku", ale připojení. Kromě toho, vědoci transformuje jak znalce i známá. I toto je lekce P4C, a to, co P4C cvičí děti i dospělé dosáhnout. Účast v komunitě tazatelů (soudní příkaz velký jako společnost nebo malé jako učebna nebo rodinu), je jediný způsob, jak něco vědět. Poznání není subjektivní, ale inter-subjektivní.

Názory paní Vašíčkové dvora týkající se vštěpování nebo "školení" pasivity mezi dnešní mládež jsou z jakéhokoli pohledu obou platné a depresivní. Já bych ji upozornit, nicméně, ne kreslit příliš velký rozdíl od nich. Takové argumenty týkající se "děti v těchto dnech" může být vždy vypracován, a stát se méně důležité, s věkem a zkušenostmi. Zvláštní oddíl o "uvolnění přísných pravidel" je těžké rozluštit. Ona je správné argumentovat proti slov učitele by být považována za "svatý" (argument autority je vždy selhal argumentu). A to je pozitivní (otevřený, adaptivní, uctívá a logické) "povolením" - což nemusí nutně znamenat volnou vstupenku pro děti, aby "drzí" se svými učiteli - nebo že by učitelé měli smířit s tím. P4C není "P.C."

Zatímco jasně urazil tím - také jak hodně z toho, co se někdy nazývá "politicky korektní" kultura, paní Vašíčková správně rozpozná jako jeden z aspektů "moldered" stavu pilířů modernistického přístupu k "erudici" (75), její otázka "proč nenechal vývojové práce přirozené, a posunout naše poznání vpřed" je docela apt. V tomto, najdeme její práce pěkně shrnul: metodiky pro P4C (a pragmatismu) jsou speciálně navrženy pro práci s přirozeným vývojem, podporovat ji, podporovat ho a nasměrovat ji k větší sociální a individuální flexibility a adaptivity, podporou komunity Zpráva kde menšinové názory jsou nejen dodržována, ale povzbudil: komunita, která trénuje jeden k poslechu a odpovědi, myšlení, mluvení, rekonstrukci své myšlenky, a znovu mluvit. Komunita vyšetřování vyžaduje aktivní poznávání. P4C neumožňuje pasivita - děti, které jsou již pasivní myslitelé jsou šťouchl do aktivního myšlení. (A pragmatismus popírá, že poznání může být někdy "pasivní" - pes může být vyškoleni, aby zůstali mimo gauči, ale nechápe, proč se lidé mohou být trénoval se podobně, ale také ne ve skutečnosti poznávat nic.). Jinými slovy, , problémy, které právem znepokojují paní Vašíčková mohou být a jsou řešeny a uvnitř P4C. Velká síla její práce je v jasnosti, s níž autorka zabývá pozitivní důsledky, které může přinést P4C českých vzdělávacích systémů.

Diplomová práce Filozofie pro děti a její vliv na dítěte, dospělého života je výjimečné dílo. To potýká s největšími koncepcemi sebe a společnosti, a zároveň autor se selhání při uchopení některé prvky historii a historické argumentace, která snáší za Filozofie pro děti, ona jasně a energicky chápe důsledky toho. Ona také pochopí důsledky češtiny (tradiční) metody "idealizovat" erudice tím, že statické, odtud pasivní, a co to dělá studentům (a odtud dospělé osoby) a jak P4C může fungovat proti výsledné dysfunkce.

V součtu: Vyborne

Gerald Ostdiek